

JENNIFER MATHIEU

DİŞLİ
KIZLAR

Çeviren
Berke Kılıç

Doğru amaç uğruna savaşan tüm genç kadınlara.

*Ve bana tüm sınıfın önünde feminazi diyen,
on ikinci sınıftaki Güncel Konular öğretmenime.
Bana hakaret ettin ama aynı zamanda feminizme olan
ilgimi tetikledin; o yüzden aslında faka basan sen oldun.
İntikam soğuk yenen bir yemektir, pislik.*

BİRİNCİ BÖLÜM

EDEBİYAT ÖĞRETMENİM BAY DAVIES, BİR ELİNİ ASKER TIRAŞI YAPILMIŞ saçlarının üzerinden geçirdi. Saç çizgisinde boncuk boncuk terler belirirken al yanaklarını şişirdi. Adam sarhoş bir kirpiye benziyordu.

Sarhoş olma kısmı doğru olabilirdi. Günlerden henüz salı ve öğleden önce olmasına rağmen.

“Şiirin on ikinci dizesindeki sembolizmi tartışalım,” dedi ve ben de, mavi perdelerin arkasındaki altın rengi ışığın aslında ne anlama geldiğini bize anlatırken söylediklerini aynen not almak üzere kalemimi elime aldım. Bay Davies, sembolizmi *tartışmak* istediğini söylese de aslında durum bu değildi. Ünite sınavımızda bizden derste söylediklerini kelimesi kelimesine yazmamızı bekleyecekti.

Gözlerimi kırıştırarak uyanık kalmaya çalıştım. Sınıftakilerin yarısı telefonlarıyla uğraşıyor, kasıklarına doğru hafifçe sırtıyorlardı. Beynimin sıvılaştığını hissedebiliyordum.

“Vivian, sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Bay Davies bana. Elbette.

“Şey,” dedim iki büklüm olarak ve Xerox’la kopyası alınmış masamdaki şiire baktım. “İı...” Yanaklarım kızardı. Bay Davies neden benim adımlı söylemek zorundaydı ki? Neden o kasıklarına sırtınlardan biriyle uğraşmamıştı? Ben en azından dikkatimi veriyormuş numarası yapıyordum.

Ömrümün üçte biri gibi hissettiren bir süre boyunca ikimiz de konuşmadık. Ben oturduğum yerde kımıldandım. Bay Davies öylece gözlerini dıktı. Tereddütle alt dudağımlı çığnedim. Bay Davies öylece gözlerini dıktı. Bir cevap, herhangi bir şey bulabilmek için beynimi taradım ama herkes bana bakarken düzgün düşünemiyordum. Bay Davies en sonunda pes etti.

“Lucy?” dedi, soruyu sorduğı andan beri eli havada olan yeni kız Lucy Hernandez’e seslenerek. Ona boş boş bakarak bekledi.

“Şöyle ki,” diye söze başladı Lucy ve devam etmek için ne kadar heyecanlı olduğunu, sandalyesinde daha dik oturmaya başlamasından anlayabiliyordunuz, “anlatıcının sekizinci dizede yaptığı referansı düşünecek olursanız, merak ettiğim şey, ışığın şeyin işareti olmadığı, ee, şey gibi, nasıl denir... yani anlatıcının anlayışında bir *değişim*...”

Sınıfın arka taraflarından onun konuşmasını bölen bir öksürük sesi geldi. Öksürüğün bitimindeyse şu sözler duyuldu, “Git de bana sandviç yap.”

Ardından küçük bir grubun alkışlamasını andıran kıs kıs gülmeler ve kahkahalar başladı.

Mitchell Wilson’ın dangalaklık yaptığı ve denyo futbolcu arkadaşları tarafından teşvik edildiğini anlamak için illa arkamı dönmem gerekmiyordu.

Lucy keskin bir nefes aldı. “Bir dakika, ne dedin sen?” diye sordu, koyu renkli gözleri şaşkınlıkla açılmış hâlde sırasında döndü.

Mitchell’in tek yaptığı ise, mavi gözleri kumral saçlarının arasından dikkatle bakarken kıza sırasında olduğu yerden sırtıtmak oldu. Eğer asla konuşmasa, yürümese, etrafta dolaşmasa veya nefes almasa falan aslında sevimli bir tip olabilirdi.

“Dedim ki,” diye söze girdi Mitchell eğlenerek, “git... de... bana... sandviç... yap.” Dalkavuk futbolcu arkadaşları, aynı cümleyi geçen bahardan beri kullanıyor olmalarına rağmen sanki duydukları en yeni, en eşsiz mizahmış gibi güldü.

Lucy tekrar önüne dönerek gözlerini devirdi. Göğsünde küçük, kırmızı bir isilik kovanı varmış gibi hissediyor olmalıydı. “Komik değil,” diyebildi hafifçe. Uzun, siyah saçlarını saklanmaya çalışıyormuş gibi omzunun arkasına doğru savurdu. Sınıfın ön tarafındaki Bay Davies başını sallayıp kaşlarını çatı.

“Eğer bu sınıfta mantıklı tartışmalar yapamayacaksak bu derisi şu anda bitirmek zorunda kalacağım,” dedi bize. “Hepinizin gramer kitaplarınızı çıkarıp sayfa 25 ve 26’daki alıştırmaları yapmaya başlamanızı istiyorum. Yarına kadar süreniz var.” O sayfaları körlemesine seçtiğine yemin edebilirdim. Konuyu işledik mi işlemedik mi Tanrı bilir.

Sınıf arkadaşlarım toplu bir inilti çıkarırken ben sırt çantamda kitabımı aradım, o sırada Lucy bir şekilde cesaretini toplayarak konuştu. “Bay Davies, bu adil değil. Biz mantıklı bir tartışma yapıyorduk. Ama mahvedenler...” Mitchell’in olduğu tarafa tekrar bakamadığından başıyla omzunun arkasını işaret etti, “onlar. Neden hepimizi cezalandırdığınızı anlamıyorum.” Onun adına utandım. Lucy, East Rockport Lisesi’ne yeni gelmişti. Olacakları göremiyordu.

“Lucy, az önce gramer kitabının 25. ve 26. sayfalarındaki gramer alıştırmalarına başlanacağını sınıfa duyurdum mu, duyurmadım mı?” Bay Davies tükürür gibi konuşmuştu, Lucy’yi disipline etmeye, mavi perdelerin ardındaki altın rengi ışığa duyduğundan daha fazla heyecan duyuyordu.

“Evet ama...” diye başladı Lucy.

“Hayır, bırak.” Bay Davies lafını kesti. “Konuşmayı bırak. Sen ödevine sayfa 27’yi de ekleyebilirsin.”

Mitchell ve arkadaşları kahkahaya boğuldu ve Lucy orada, Bay Davies’e bakarken gözleri kocaman olmuş ve şaşkına dön-

müş hâlde kalakaldı. Sanki hayatı boyunca hiçbir öğretmen onunla böyle konuşmamıştı.

Bir ya da iki kalp atışı sonra Mitchell ve arkadaşları sıkılarak duruldu ve hepimiz kitaplarımızı açarak kendimizi ödevle teslim ettik. Başım *yancümleler* kelimesine dönüktü ancak bakışlarım Lucy'ye doğru kaydı. Onun gözlerini, sanki birisi yüzüne onunla vurmuş gibi hâlâ kapalı olan kitabına gözlerini diktiğini ve nefesini düzene sokmaya çalıştığını görünce biraz irkildim. Ağlamaya çalıştığı çok açıktı.

Zil en sonunda çalınca eşyalarımı toplayarak yapabileceğim en hızlı şekilde dışarı çıktım. Lucy hâlâ sırasındaydı, eşyalarını sırt çantasına koyarken başını aşağı eğmişti.

Koridorda bana doğru gelen Claudia'yı gördüm.

"Selam," dedim, çantamı sırtıma alarak.

"Selam," diye cevapladı, anaokulunda çıkartmalara ve çikolatalı dondurmaya olan sevgimiz sayesinde bağ kurarak en yakın arkadaş olduğumuzdan beri kullandığı o sırtıyla bana baktı. "Neler oluyor?"

Mitchell'ın ya da arkadaşlarından birinin kulak misafiri olduğundan emin olmak için etrafa gizlice göz gezdirdim. "Hepimize gramer ödevi verildi. Mitchell yeni gelen kız Lucy'yle uğraşıyordu ve Bay Davies, Mitchell'la baş etmek yerine tüm sınıfa fazladan ev ödevi verdi."

"Dur da tahmin edeyim," dedi Claudia koridorda ilerlerken, "git de bana sandviç yap mı dedi?"

"Aman Tanrım, ama bunu nasıl bildin?" diye cevap verdim, sesim alaycı bir şaşkınlıkla kalınlaşmıştı.

"Kaba bir tahmindir," dedi Claudia, gözlerini devirerek. Benden minikti, başı yalnızca omzuma değiyordu ve onu duymak için eğilmem gerekiyordu. 1.78 boyunda ve lisede üçüncü sınıftım, daha da uzamaktan korkuyordum ama Claudia altıncı sınıftan beri orta sehpanın üzerindeki biblo boyundaydı.

"Ne saçmalık," diye mırıldandım, dolabımın önünde dururken. "Hem özgün bir mizah da değil. Git de bana sandviç yap.

Yani, en azından ortaokuldan beri internette dolaşmayan bir şey bulsaydın be oğlum.”

“Aynen,” diye katıldı Claudia, darmadağınık dolabımın içindeki mağaramsı deliklerde öğle yemeğimi bulmamı bekliyordu. “Ama neşelen. Eminim eninde sonunda büyüyecektir.”

Claudia’ya bir bakış atınca o da bana güldü. Mitchell daha önceleri, East Rockport Ortaokulu’ndaki sınıfımızda herhangi bir çocuktı ve babası da sınıfta bize, deriden çıkan kırık kemiklerle sonuçlanan ünlü futbol sakatlıklarını YouTube’dan göstererek vakit öldürmekten hoşlanan sinir bozucu bir yedinci sınıf Teksas tarihi öğretmeni idi. Mitchell o zamanlar sivrisinek ısırtığı gibiydi. Can sıkıcıydı ama görmezden geldiğinizde unutulması kolaydı.

Beş yıl sonraysa Bay Wilson, East Rockport devlet okulunun hiyerarşisinin Bizans’a özgü basamaklarını tırmanarak East Rockport Lisesi’nin müdürü olmuştu ve Mitchell da on beş kilo almıştı; sonrasında kasaba, onun mükemmel bir spiral fırlatıcısı olduğunu keşfetmişti. Böylece Mitchell Wilson ve arkadaşlarının sınıfta kızların lafını keserek onlara sandviç yapmalarını emretmesi kabul edilir bir şey olmuştu.

Kafeteryaya vardığımızda Claudia’yla beraber, her gün öğle yemeğini birlikte yediğimiz arkadaşlarımız Kaitlyn Price, Sara Gomez ve Meg McCrone’un olduğu masaya oturmak üzere diğer masaların arasında yönümüzü belirledik. Onlar da bizim gibi tatlı, genelde normal kızlardı; birbirimizi çok uzun zamandır tanıyor-duk. 6000 nüfuslu East Rockport’tan başka bir yerde yaşamamış kızlardı. Göze batmamaya çalışan kızlardı. Hoşlandıkları birileri olan ancak bu konuda hiçbir şey yapmayacak türden kızlardı. Sınıfta sessizce oturup düzgün notlar alan ve şiirin on ikinci dizesindeki sembolizmi açıklamak için seçilmemeyi uman kızlardı.

Yani iyi kızlardı işte.

Oturup dersler hakkında konuştuk ve öylesine dedikodu yaptık. Elmamdan bir ısırık alırken Lucy Hernandez’in, daha az yalnız görünmek için sıklıkla güçlerini birleştiren diğer tek tabanca takılanlarla dolu bir masada oturduğunu gördüm. Masasının

etrafı, sporcuların, popülerlerin, keşlerin ve East Rockport'un diğer tüm tiplerinin masasıyla çevrelenmişti. Lucy'ninki en depresif masaydı. Kimseyle konuşmuyordu; sadece ezilmiş saklama kutusundaki aşırı derecede üzgün görünen makarnasını çatallıyordu.

Oraya gidip Lucy'yi yanımıza davet etsem mi diye düşünsem de ardından Mitchell ve mankafa arkadaşlarının kafeteryanın tam ortasında birbirlerine şaplak attıklarını, bunun üzerine yuhalandıklarını gördüm ve aramızdan birini kadın nefretiyle dolu boş laflarıyla taşa tutacakları ânı bekledikleri gerçeğini düşündüm. Ve derste olanlardan sonra Lucy Hernandez ilk hedefleri olmalıydı.

O yüzden onu masamıza davet etmedim.

Belki de o kadar da iyi değildim.

İKİNCİ BÖLÜM

OKULDAN EVE GELİP KAPIYI AÇTIĞIMDA MÜTHİŞ YAŞLI TEKİR KEDİ- miz Joan Jett beni bekliyordu. Joan Jett eve döndüğümüzde bizi karşılamayı severdi, bu açıdan kediden çok bir köpek gibiydi, ve miyavlamak, bağırmak, dikkatimizi çekmek için yaşırdı ki annemin söylediğine göre bu yüzden adını yaşıtıyordu. Zira adını aldığı insan, kendi grubunu kurmadan önce 1970'lerde The Runaways adlı, kadınlardan oluşan bir grupta yer alıyordu. Claudia'yla ben küçükken, kedi Joan Jett'in, şarkıcı Joan Jett'in şarkıları eşliğinde dans ettiği videolar çekerdik.

Joan Jett'i hızlıca sevdikten sonra tezgâhın üzerinde annemden bir not buldum. Bana mesaj da atabilirdi ama "kâğıdın elle dokunulabilir niteliği" dediği şeyi seviyordu.

Bu akşam geç saate kadar çalışacağım. Meemaw ve Büyükbaba, istersen akşam yemeği için onlara gidebileceğini söylediler. Ltfn yatağımın üzerindeki çamaşırları katla ve kaldır. Seni seviyorum. Öpücükler, Annen

Artık annem hemşire olarak çalıştığı acil bakım merkezinde geç vardiyaya kalırsa evde kendi başıma kalabilecek kadar büyüttüm ama ben küçükken annem garip saatlerde çalıştığında Meemaw beni okuldan alırdı, evine gidip o ve Büyükbaba'yla beraber Stouffer's marka donmuş yiyecekler yerdim. Sonra da onlar beni çocukken annemin kullandığı yatağa yatırana kadar *Çarkıfelek*'teki cevapları tahmin etmeye çalışırdık. Meemaw annemin eski odasını punk rock posterleri ve çıkartmalarından hiçbir iz bırakmayacak şekilde tozpembeler ve yeşillerle yeniden dekore ettirmişti ama eskiden annemin penceresinden gizlice dışarıya bakarak onun genç ve asi hâlini, bir gün East Rockport'tan ayrılıp bir daha asla geri dönmemeyi kafasına koyduğunu hayal ederdim. Planın yalnızca yarısını başarabilmiş olsa da annemin gençliği beni hâlâ cezbediyordu.

O zamanlar uykuya dalar ve annemin ne kadar yorgun olduğuna bağlı olarak ya büyükbabam *Today Show*'u izlerken ya da gece yarısı annemin elini tutup eve her geldiğinde bakım merkezinden peşinde getirdiği nanemsi antiseptik kokuyu alarak eve on dakika boyunca yürümek üzere uykumdan uyandırılırdım. Her ne kadar beni gece yanlarında kalmaya ikna etmeye çalışsalar da bugünlerde büyükanne ve büyükbabamın evine sadece akşam yemeği için gidiyordum.

Telefonum titredi. Arayan Meemaw'dı.

"Selam, canım, tavuklu *enchiladaları* ısıtıyorum," dedi. "Gelmek ister misin?" Meemaw ve Büyükbaba kahvaltıyı beşte, öğle yemeğini on birde ve akşam yemeğini dört kırk beşte yerlerdi. Eskiden yaşlı oldukları için böyle olduğunu düşünürdüm ama annem tüm yaşamları boyunca böyle olduklarını ve on sekizinde evden taşınıp hava karardıktan sonra akşam yemeği yediğinde kendini asi gibi hissettiğini söylemişti.

"Olur," diye yanıtladım, "ama önce çamaşırları katlamam lazımdır."

"Bitirince gel o zaman," dedi.

Buzdolabından atıştırmalık niyetine bir parça peynir alıp

aradan çamaşır işini çıkarmam gerektiğini hatırlayana kadar Claudia'nın, erkek kardeşinin ne kadar sinir bozucu olduğuna dair birkaç mesajına cevap verdim. Ben odaya, annemin yapılmamış yatağının üzerindeki çamaşır yığının yanına giderken Joan Jett arkamdan koşturuyor, bağıra bağıra söyleniyordu. Pastel renkli külotları düzgün birer kare hâline getirerek katlamaya ve nemli sutyenleri banyodaki kurutma askılığına asmaya başladım. Tamamen kadın kıyafetlerinden oluşan bir çamaşır yığınıydı. Babam, ben daha bebekken, eskiden annemle birlikte yaşadıkları yer olan Portland, Oregon'un sokaklarında motosikletini sürerken kaza geçirerek vefat etmişti. Adı Sam'di ve onu hatırlamama rağmen babamdan böyle bahsetmemin tuhaf olduğunu bilsem de fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla koyu sarı saçları, yeşil gözleri ve ne ürkütücü ne de iğrenç görünen, tam ayarındaki kaslarıyla tam bir bomba olduğunu biliyordum.

Annem onu hâlâ özlüyordu, hatta bir yıl kadar önce şarabı fazla kaçırdığı bir gece bana, kendisi yaşlanmaya devam ederken Sam'in hep aynı yaşta kalmasının garip olduğunu söylemişti. O da babamdan Sam diye bahsediyordu. "Baban" demiyor, Sam'i kullanıyordu. Sanırım onun için her şeyden çok Sam'di zaten. Onun Sam'i. Sonra odasına gitmişti ve normalde saçmalık yok tavrını takınan annemin hiç yapmadığı şekilde uyuyana kadar ağladığını duymuştum. Babamı özlemediğim için bazen kendimi suçlu hissediyordum ama zihnimde en ufak bir hatıra bile yoktu. Öldüğünde yalnızca sekiz aylıktım ve olanlardan sonra, annem okula geri dönüp hemşirelikten mezun olurken büyükannem ve büyükbabam bana bakabilsin diye annemle beraber yeniden East Rockport'a taşınmıştık. On altı yıl sonra hâlâ aynı yerdeydik.

Gözüm annemin dolabının en üst rafındaki irice, hırpalanmış bir ayakkabı kutusuna takıldığında annemin askısız elbiselerini asıyordum. Üzerinde siyah keçeli kalemle KÖTÜ KULLANILMIŞ GENÇLİĞİM yazıyordu. Son elbiseyi yerine yerleştirip kutuyu durduğu yerden kaldırdım ve yatak odama götürdüm. Bu kutunun içine daha önce bakmıştım. Claudia'yla, Joan Jett'i dans ederken

çekmeye çalıştığımız dönemde bu kutuyu çıkarıp içindekileri inceledim ama yıllardır elimi sürmemiştim.

İçini açıp dikkatlice kasetleri, eski fotoğrafları, neon renkli broşürleri ve üzerlerinde *Girl Germs*, *Jigsaw* ve *Gunk* gibi şeyler yazan kitapçıkları yatağımın üzerine koydum. Annemin benden birkaç yaş büyük, belki on dokuz ya da yirmi yaşındaymış gibi görüldüğü bir polaroid fotoğrafı elime aldım. Fotoğrafta, uzun siyah saçlarında platin sarısı meçler vardı ve yırtık pırtık, yeşil bir bol kesim elbiseyle postal giyiyordu. Kameraya dilini çıkarmış, kollarını koyu renk gözlü ve kaşında piercing olan başka bir kızın boynuna dolamıştı. Annemin kollarından birinin üstüne siyah keçeli kalemle **DIYETE DEĞİL AYAKLANMAYA BAŞLAYIN** yazılmıştı.

Annem, babamla Portland'da tanışmadan önceki gençlik yılları hakkında pek konuşmazdı ama konuştuğunda da belki de liseden mezun oluşunu, sadece en sevdiği grup orada yaşayıp çalıyor diye Washington eyaletine gitmek için kendi parasıyla aldığı antika Toyota'yı sürüşünü hatırlayarak her daim biraz gururla gülümserdi. Bunlar Heavens to Betsy, Excuse 17 gibi isimleri olan gruplardı. Bu gruplar neredeyse tamamen, punk rock yapıp eşitlik hakkı hakkında konuşan ve dergi de dedikleri küçük bültenler hazırlayan kızlardan oluşuyordu.

Kendilerine Riot Grrrl* diyorlardı.

Annem o zamanlar tam bir asiydi. Yani, kafasını yarı kazıtmış, siyah Doc Martens marka bot giyen ve ciddi bir berelenmeyi andıracak kadar mor rujlar süren türden asiydi. Seks mevzusunda bana karşı oldukça dürüsttü ve arada bir önünde küfretmeme laf etmezdi, bu yüzden başka annelere göre oldukça rahat olsa da onu polaroid fotoğraftaki kız olarak düşünmek hâlâ zordu. Benim tanıdığım annem kelebekli, lavanta rengi hemşire önlüğüyle, çek defterini gözden geçirmek için ayda bir mutfak masasına oturdu.

* 1990'larda yükselişe geçen, özellikle müzik piyasasındaki erkek egemenliğine son vermek ve kadın dayanışmasını örgütlemek için kurulan bir tür feminist indie-punk akımıdır. -çn

Yatağında daha rahat edeyim diye pozisyonumu değiştirdim ve Riot Grrrl dergilerinden birinin bir sayfasına gözlerimi diktim. Üzerinde bir yerden kesilmiş, elleri belinde, acımasız görünen, eski bir Wonder Woman çizimi vardı. Dergiye yapan kız Wonder Woman'ın ağzından çıkan kelimeler çizmişti; erkekleri, suratlarına tokadı yemek istemiyorlarsa sokakta yürürken ona bulaşmamaları konusunda uyarıyordu. Resme bakarak sırtıttım. Sayfalar arasındayken kendimi Wonder Woman'ın East Rockport Lisesi'ne gidiyor ve Mitchell Wilson'la birlikte aldığı tüm dersleri alıyor olmasını dilerken buldum. Joan Jett akşam yemeği için miyavladığında kendimi kutuyu toplayıp tekrar annemin dolabına koymaya zorladım. Tam olarak sebebini bilmesem de o kutunun içindekiler daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Bir şekilde, anlaşılmışım gibi hissettiriyordu. Ki bu tuhaftı çünkü Riot Grrrl milyonlarca yıl önce sinde kalmıştı ve o kızlardan hiçbirini beni tanıyamıyordu. Ama kendimi keşke onları tanısaydım demekten alıkoynamıyordum.

Meemaw horozlara kafayı takmıştı. Mutfak havlularının, tabakların üzerinde horoz desenleri vardı; mutfaktaki pencere pervazının önünde, horoz geçit töreninden fırlamış gibi görünen seramik horozlar vardı. Tuzluk ve biberliği bile tahmin edin ne şekildeydi? Evet, horoz.

Tuzluğu elime alıp horozun sürekli gülümseyen arkadaşça yüzüne doğru kaşlarımı kaldırdım.

"Horozlar sahiden gülümser mi?" diye sordum, konserve sebzelerden oluşan garnitürümün üzerine tuz serperken.

"Elbette," dedi Meemaw. "Çok dost canlısıdırlar."

Büyükbaba yalnızca homurdanıp Stouffer'ın tavuklu *enchiladas*larıyla dolu tabağına çatalını batırdı. "Kaç tane şahsen tanıdığın horoz var, Maureen?" diye sordu.

"Bir sürü," diye cevapladı Meemaw tek bir saniye kaybetmeden, Büyükbaba iç çekti ama Meemaw'ın son sözü söylemesine asla izin vermemesini sevdiğini biliyordum.

Büyükanneyle büyükbabamın tam anlamıyla birer büyükanne ve büyükbaba olmaları hoşuma gidiyordu. Kırk yıldan fazla süredir birlikte olan iki insanın yaptığı gibi birbirlerine takılmalarını, nazıkçe şataşmalarını dinlemeyi seviyordum. Büyükbaba'nın defalarca söylediği komik özdeyişleri ve onları otoriter bir sesle sunmasını seviyordum. (*Şunu unutma, Vivian, arkadaşlarını karıştırabilirsin, burnunu karıştırabilirsin ama arkadaşının burnunu karıştıramazsın.*) Meemaw'ın *Çarkıfelek*'teki bulmacalardan birini bile çözememiş olmasına rağmen her gece programı izlemeye devam edip o an aklına gelen cevapları bağırmasını seviyordum. (*"Bay Patates Kafa! Kızarmış yeşil domates! Ekşi kremalı ve soğanlı patates cipsi!"*)

Yani samimilerdi.

Ama iş genç bir kız, on altı yaşında ve lise üç olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeye geldiğinde tıpkı diğer büyükanne ve büyükbabalar gibi eski kafalı oluyorlardı.

"Bugün okulda eğlenceli bir şey oldu mu?" diye sordu Meemaw, peçetesiyle ağzının kenarlarını temizlerken. Çatalımla taze fasulyelerimi ittirerek günümü ve sırt çantamda beni bekleyen ev ödevimi düşündüm.

"Pek heyecanlı bir şey yoktu," dedim. "Mitchell Wilson ve arkadaşları pislik yaptığı için fazladan gramer ödevi verdiler."

Büyükbaba kaşlarını çatıp Meemaw da ne demek istediğimi sorunca kendimi Mitchell'ın aptal yorumundan bahsederken buldum.

"Bunun ne demek olduğunu anlamıyorum bile," dedi Meemaw. "Neden kendisine sandviç yapılmasını istesin ki?"

Derin bir nefes aldım. "Aslında sandviç istemiyordu, Meemaw," dedim. "Oğlanların, kızların mutfaka ait olduğunu ve kendi fikirleri olmaması gerektiğini belirtmek için kullandıkları aptalca bir şaka." Konuştukça sesim yükseliyordu.

"Anladım. Mitchell kesinlikle hoş bir davranışta bulunmamış," dedi Meemaw Büyükbabaya tuzu verirken.

Omuz silktim, emekli olup günlerini seramik horoz koleksiyon-

nunla birlikte ufak tefek şeyler yaparak East Rockport Lisesi'nin gerçeklerinden tamamen bihaber geçirmenin nasıl bir şey olduğunun hayalini kurdum.

"Söylediği..." Durdum ve Lucy Hernandez'i yakıp kavuran kırmızı utancı gözümün önüne getirdim. Hatırlamak benim de bir anlığına kafa derimden ayak parmak uçlarıma kadar yanmamı sağlamıştı ama hissettiğim şey utanç değildi. "Bence kesinlikle cinsiyetçi bir laftı." Yüksek sesle söylemek iyi gelmişti.

"Müdürün oğlundan daha iyi bir tavır beklerdim sanırım," dedi Meemaw, son söylediğimi es geçmişti.

"Lisa'nın böyle bir şey karşısında ne yapabileceğini hayal edebiliyor musun?" diye sordu büyükbabam birdenbire, gözlerini *enchilidasından* büyükanneme çevirdi. "Yani, zihninde canlandırabiliyor musun bile?"

Merakla Büyükbaba'ya baktım. "Ne?" diye sordum. "Annem ne yaptı?"

"Düşünmek dahi istemiyorum," dedi Meemaw, elini durmamızı emreden bir trafik polisi gibi kaldırdı.

"Annen tek bir şey yapmazdı," diye devam etti Büyükbaba, son bir lokma için tabağını sıyrırken. "Bir liste dolusu şey çıkarırdı. Dilekçe için imza toplamaya başlardı. Büyük bir pankart hazırlayıp okulun etrafında yürürdü. Öfkeden kudururdu."

Annem tabii ki bu dediklerini yaptı. Ergen asiliğinin öyküsü, Pasifik Kuzeybatı'ya taşınıp Riot Grrrl'e katılmadan çok önce yayılmaya başlamıştı. Mesela bir keresinde East Rockport Lisesi'ne saçını Manic Panic markalı Siren's Song mavisine boyayarak gitmiş ve bir sonraki gün müdür, artık kıyafet yönetmeliğinin doğal olmayan saç renklerini yasakladığını duyurmuştu. Annem bir hafta uzaklaştırma almıştı ve büyükannemle büyükbabam, annemin saç mahvolmadan rengi kapatmak için bir servet harcamışlardı. Bir anlığına, İtalyan karameli renginde bir saçla okulun ana koridorunda yürüyüp herkesin bakışlarını üzerinde toplamanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım. Düşüncesi bile utançla dolmama yetti.

“Sorun annenin sürekli kavga peşinde olmasıydı,” Meemaw, tatlı çayından kalanları boşaltmadan önce konuşmaya devam etti. “O gerekenden fazla dişliydi. Her şeyi kendi için zorlaştırıyordu. Onu ne kadar sevsek de bizim için de tabii.”

“Evet, biliyorum,” dedim. Bu konuşmayı daha önce dinlemiştim. Ve belki işleri Meemaw ve Büyükbaba için daha zor hâle getirmiş olabilirdi ama üzerinde KÖTÜ KULLANILMIŞ GENÇLİĞİM yazan kutunun içindeki polaroid fotoğraftaki kız hayatın zor olduğunu düşünüyor gibi görünmüyordu. Eğleniyormuş gibiydi. Her zaman kazanan kendisi olmasa da savaş başlatmak onu eğlendiriyordu sanki.

“Neyse ki,” Meemaw kesin bir şekilde konuştu, “o asi gen, tuhaf bir mutasyona uğramış gibi görünüyor.” Bana gülümseyip kirli bulaşıkları üst üste koymaya başladı.

“Bizim sorumluluk sahibi Vivian’ımız,” dedi Büyükbaba. Hatta uzanıp büyük, nasırlı büyükbaba elleriyle on yaşındaymışım gibi saçlarımı karıştırdı.

Ben de gülümsedim ancak birden asabileşmişim. Büyükbabama karşı asabileşmekten hoşlanmıyordum. Ya da Meemaw’a. Ama sorumluluk sahibi olarak adlandırılmaktan da hoşlanmamıştım. Büyük ihtimalle, hatta tamamen, doğru bir tabir olsa bile. O yüzden bir şey demedim. Yalnızca gülümseyip bu asabiliği içime gömmeye çalıştım.

Akşam yemeğinden sonra ödevimi yaptım (elbette), sonra da oturma odasında *Çarkıfelek* izleyen büyükannemle büyükbabama katıldım (onlar odaya “televizyon odası” diyorlardı gerçi). Meemaw’ın saçma cevaplarına güldüm (“*Luck Be a Lady Tonight! Leydinin Aşkı! Benim Güzel Meleğim!*”). Büyükbaba’nın kremalı ve şekerli kafeinsiz kahve teklifini kabul ettim. Ama aklım Lucy’nin kırılmış yüz ifadesine, Mitchell ve arkadaşlarının kıs kıs gülüşlerine kayıp duruyordu. Akşam yemeği sırasında vücudumu esir alan o yanma hissi midemi altüst ediyor, içime huzursuzluk yayıyordu.

Çarkıfelek’in ekstra turunun ardından büyükannemle büyük-

babama eve gitmem gerektiğini söyledim, onlar da her zaman-ki gibi karşı çıkıp beni daha uzun, en azından *Dancing with the Stars*'a kadar kalmaya ikna etmeye çalıştılar. Özür dileyip ikisini de yanaklarından öptüm ve –sorumluluk sahibi biri olarak– beni ağırladıkları için teşekkür ettim.

“Ne demek, tatlım,” dedi Büyükbaba, bana kapıya kadar eşlik edip sımsıkı sarıldı; az önce ondan rahatsızlık duyduğum için kendimi suçlu hissettim.

Eve gelip televizyonda aptalca şeyler izledikten ve telefonumla uğraştıktan sonra yatağa girmeye hazırlanmaya karar verdim. Boxer şort ve annemin bir yılbaşında verdiği, üzerinde Joan Jett'in (insan olan) çok genç hâli olan eski bir Runaways tişörtünden oluşan pijamalarımı giydim. Dışımı fırçalarken ön kapının açıldığını duydum.

“Anne?” diye seslendim, mutfağa giden koridora çıkarken.

“Selam güzelim,” diye yanıt verdi; arabasının anahtarını tezgâhın üzerine fırlatınca anahtar blendera çarparak durdu. Sonra posta pulu büyüklüğündeki mutfağın ortasında durup yüksek sesle nefes vermeden önce tavana baktı. “Of be, ne geceydi,” dedi, topuzunu açarak. Gür siyah saçları, bir performansın ardından kapanan bir perde gibi sırtından aşağı döküldü. Buzdolabına yaklaşarak içine göz attı, ben de dışımı fırçalamayı bitirip yanına gittim.

“Çin yemeğinden kalanlar nerede?” diye sordu, paket servisi ve Dr Pepper kola kutularının arkasını kurcalarken.

“Geçen akşam bitirdim,” dedim, ona üzgünüm dercesine bakarak ama annem buzdolabı kapısının üzerinden bana arkadaşça kaş çatmakla yetindi.

“Tüh,” diye mırıldandı. “Eh, akşam onda dondurma yemek kimseyi öldürmez. En azından benim bildiğim kadarıyla.” Buzluktan yarım litrelik naneli, çikolata parçacıklı dondurmayı çıkardı ve zamanımızın çoğunu geçirdiğimiz, mutfağın yanındaki

küçük alana doğru ilerledi. İyice eskimiş kanepedeki her zaman ki yerine kendini atarken onu takip ederek izledim ve ardından annem yanındaki boşluğa eliyle vurup beni yanına çağırdı.

“Sen iyi misin?” diye sordum, annem bir kaşık dolusu dondurmayı yutup sonunda vücudunu az da olsa rahatlatırken.

“Evet, sadece yorgunum,” dedi, kaşlarını çatarak dolu başka bir kaşık almak için dondurmayı deşmeye başladı. “Oraya vardığım andan çıkana kadar felaket hâldeydik.”

“İğrenç ya da korkunç bir şey oldu mu?” diye sordum. Dondurmasını yutup başını arkaya yaslayarak gözlerini kısa bir süreliğine kapatırken onu izledim. Annem hâlâ güzeldi, aşırı klişe, küçük, beyaz papatya desenli tozpembe hemşire önlüğünü giyerken bile. Koyu renk saçları soluk tenine tam bir tezat oluşturuyordu ve uzun bedeninin her hareketi zarifti. Meemaw, annemle aynı şekilde davranmasak bile birbirimize benzediğimizi söylerdi ve öyle olmadığını bilmeme rağmen haklı olmasını umuyordum.

“Hayır, neyse ki çok garip şeyler olmadı. Tüm gece boyunca yalnızca idrar yolu ve kulak enfeksiyonları gördüm.” Annem bazen eve ikimizi de güldüren tuhaf hikâyelerle dönerdi; mesela bir keresinde çocuğun biri burnuna bir sürü Flintstones vitamini sıkıştırmıştı.

Bir süre sessizce oturduktan sonra uzun, soluk renkli kollarından birini tutup okşadım. Annem bana bakıp gülümsedi.

“Okul nasıldı?” diye sordu.

“Her zamanki gibi,” diye yanıtladım. “Okul işte.”

“Oldukça detaylı bir rapor oldu.”

“Gerçekten anlatacak bir şey yok,” diye ısrar ettim. Ki bu doğru değildi. Başka bir gece olsaydı ona Mitchell Wilson’ın aptal lafından, Lucy için duyduğum üzüntüden ve Bay Davies’in edebiyat dersinde gerçek problemle uğraşmak yerine hepimizi cezalandırarak beni nasıl sinirlendirdiğinden bahsederdim. Hatta Meemaw’la Büyükbaba’nın bana sorumluluk sahibi biri demesi-

nin canımı sıktığını bile söyleyebilirdim. Ancak annem, gözlerini açık tutmaya çalışırken alnının kırışmasından ne kadar yorgun olduğunu anlayabiliyordum.

“Zaten geç oldu,” dedi, “ve yatağa gitmelisin. Acil bakım merkezi gibi kokuyorum ama yine de bana iyi geceler öpücüğü ver, olur mu?”

Ona sarılıp yanağından öpmek üzere eğildim, odama geçerken annemin gevşemek için televizyonu açtığını duydum. Kapıyı kapayıp yorganın altına girdim ve gece lambamı söndürdüm. Tavana yapıştırdığım karanlıkta parlayan yıldızlar merhaba dercesine aydınlandı. Kulaklığımı taktım ve annemin KÖTÜ KULLANILMIŞ GENÇLİĞİM ayakkabı kutusunu düşündüm. Telefonumdan Riot Grrrl şarkılarını araştırıp Bikini Kill adlı grubun *Rebel Girl* adlı parçasını açtım.

Yeterince yüksek sesle dinlersem yatağımdan düşebilirmişim gibi hissettiren güçlü ve sinirli bir davul sesiyle başlıyordu. Sonra gitar devreye girdi.

Ama en güzel kısmı ana vokalistin söylemeye başlamasıydı; sesi bir roket kalkışa geçiyormuş gibi yükseliyordu.

*O kız mahallenin kraliçesi olduğunu sanıyor
Şehirdeki en havalı üçteker onda
O kız başını öyle dik tutuyor ki
Sanırım en yakın arkadaşı olmak istiyorum, evet
Asi kız, asi kız
Asi kız, sen dünyanın kraliçesisin*

Müzik gümbürdüyor, hınıldıyor ve coşuyordu; dinlemeye devam ettikçe koltukta önlüğüyle oturup yorgun bir şekilde dondurma yiyen annemi, KÖTÜ KULLANILMIŞ GENÇLİĞİM kutusundaki kız olarak hayal etmem gittikçe zorlaşıyordu. Platin sarısı meçli saçlarıyla dilini dışarı çıkaran, altları kararmış gözleriyle savaştan korkmayan o kız değildi sanki.

Yorgun, halsiz ve faturaları ödeme konusunda endişeli olduğunun farkındaydım. Ama bir zamanlar böyle müzikleri dinlemişti. Hiddetlenmiş, kükremiş, isyan etmişti. O zamanlar sorumluluk sahibi değildi. O zamanlar hayatını yüksek sesle yaşıyordu. Ve kimse ona engel olamazdı.

Şarkı bittiğinde bir süreliğine sessizce uzandım, ardından tekrar çalmaya başlayıp davulların yeniden saldırıya geçmelerini bekledim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HAFTA, HER ZAMAN OLDUĞU GİBİ GEÇMEYE DEVAM ETTİ. ÇARŞAMBA günü okula gittiğimde Bay Davies bize verdiği, gramer kitabındaki aptal ek ödevi kontrol etme zahmetine bile girmedi. Lucy Hernandez ders sırasında elini bir kere bile kaldırmadı. Eve gidip ödevimi yaptım, Claudia'ya mesaj atıp müzik dinledim ve uykuya daldım. Perşembe günü neredeyse aynı rutinle geçti. Ortaokuldan beri her yıl aynıydı. Her sonbahar, Bu yıl belki de farklı olur, diye düşünürdüm; belki atlıkarınca gibi aynı rotada hareket eden hayatımı sarsacak bir şeyler olur derdim. Fakat East Rockport'taki her yılın aynı olmasına o kadar alışmıştım ki o "bir şey" in ne olmasını istediğimi bile tanımlayamıyordum. Eylülün sonuna geldiğimizde tek bildiğim, bunun önümde bir otoban gibi uzayıp giden, besbelli sıradan bir okul yılı olduğuydu.

Bu cuma gününü eşsiz kılan tek şey tabii ki East Rockport Lisesi futbol takımının kaderinin son ders zilinden birkaç saat sonra belirlenecek olmasıydı.

East Rockport küçük bir yerdi, büyük şehirlere falan benze mezdi ama futbol takımımız bir hayli iyiydi. Mesela ben beşinci

sınıftayken eyalet şampiyonasına katılıp kaybetmiştik ve herkes hâlâ o final gününü, uzaya giden ilk astronotlardan birinin East Rockport'ta doğmuş olduğu gerçeğinden daha fazla konuşuyordu. Sonbahar döneminde cuma günleri geldiğinde dersler, okula gelip futbol oyuncularının turuncu ve beyaz flamalarla süslenmiş dolaplarına hayranlıkla bakmak, öğle yemeğinden önceki zorunlu motivasyon toplantısına ve karşılıklı tezahüratlara katılmaya zorlanmak, ayrıca Mitchell Wilson ve tayfasının Tom Landry ve Earl Campbell'ın veliahtlarıymış gibi koridorda dolanmalarını gözlemlemek için bir bahane gibiydi. Ve Tom Landry ile Earl Campbell'ın kim olduğunu bilmem bile burada doğup büyüdüğümün yegâne göstergesi olmalıydı.

"Bu akşam arabayla dışarı çıkıyoruz, değil mi?" dedi Claudia, biz motivasyon toplantısı için sıra hâlinde tribüne girerken. "Annem arabasını alabileceğimizi söyledi. Danny pek iyi hissetmediği için onunla evde kalacak."

"Evet, olur," dedim, sırtımı en üstteki sıralardan birine güm diye çarptım. Bandonun klakson kısmının hazırlandığını duyabiliyordum. Yüzümü buruşturdum. Liderlerini falan kaybetmiş bir fil sürüsü yas tutuyormuş gibi bir ses çıkıyordu. Spor salonunun köşesinde Creamsicle* renkli üniformalarını giymiş amigo kızlar son kez esniyordu.

Claudia'yla ben pek futbol hayranı sayılmazdık gerçi ama bu akşam Refugio'da olduğu gibi deplasman maçı dahi olsa tüm maçlara giderdik. Burada öyle yapardınız. Maçlara giderdiniz. Meemaw'la Büyükbaba bile hiçbirini kaçırmazdı. Meemaw her seferinde arabayı kötü kullanmasına sebep olacağından endişelense de Büyükbaba, arka cama beyaz ayakkabı cılasıyla BASTIRIN KORSANLAR! yazmayı severdi. Maç gecelerinde Claudia'yla her zaman öğrenci bölümünde oturur ama tıpkı motivasyon toplantılarındaki gibi genelde en ucunda olurduk. Destekçi Kabini'nden aldığımız bir kutu aşırı tuzlu patlamış mısırı ikiye bölüp Emma

* Amerika'da popüler olan, dışı portakallı içi vanilyalı bir tür buzlu dondurma. -çn

Johnson ve diğer amigo kızlar tezahüratlara sesleri sanki tahterevallideymiş gibi inip çıkarak yön verirken yağlı ellerimizle istek-sizce alkışlardık. "HADİ bastırın KOR-sanlar." Şak, şak, şakşakşak. "HADİ bastırın KOR-sanlar." Şak, şak, şakşakşak.

"Hadi, harekete geçelim," diye mırıldandı Claudia, kurcalamak üzere telefonunu çıkarmadan önce spor salonunda devriye gezen öğretmenlerden biri bizi izliyor mu diye kolaçan etti.

İşte o zaman omzumun üzerinden bakıp onu gördüm. Tri-bünde iki sıra arkamızda oturuyordu, aramızda belki beş kişi falan vardı.

Yeni bir çocuk.

Daha önceki deneyimlerime göre, yeni çocuklar hep birilerinin Port Aransas gibi yerlerden buraya taşınan kuzeni olurdu ve derste kimsenin bakmadığını düşündüğü sırada burnunu karıştırmak gibi inanılmaz yetenekleri olan gerçek bir mankafa çıkardı. Yeni çocuklar böyleydi. Altıncı sınıftan beri böyle olagelmmişti.

Şimdiye kadar tabii. Çünkü Yeni Çocuk'ta, East Rockport'a dair hiçbir şey yoktu. Öncelikle dar, siyah bir kot pantolonla gri bir tişört giymişti ve uzun, koyu renkli saçları sanki arkasına saklanmaya çalışıyormuş gibi yüzüne düşmüştü. Enselerini kaşımak için başını biraz döndürdüğünde kafasının arkasındaki saçlarının çok kısa olduğunu, neredeyse sıfıra vurulduğunu fark ettim. East Rockport'taki oğlanlar saçlarını böyle kestirmezdi. East Rockport'taki oğlanlar kendileri mutfaklarının ortasında bir taburede otururken annelerinin ve kız arkadaşlarının saçlarına sıradan bir erkek kesimi yapmalarına izin verirdi. East Rockport'taki oğlanlar anacaddede bulunan Randy'nin Berberi'ne gider ve Randy'nin anaokulundan beri yaptığı aynı iğrenç kesim için sıra beklerken 2002'den kalma *Playboy* dergisini karıştırırdı. O kesim kulaklarını haftalarca dışarıda bırakırdı.

Yeni Çocuk, Randy'ye gitmemeliydi. Asla.

Süper havalı saç kesiminin yanı sıra yanık bir teni, dolgun dudakları ve iki fırtına bulutunu andıran koyu renk gözleri vardı. Spor salonundaki motivasyon toplantısını sanki Amazon'daki

modern uygarlıkla hiç karşılaşmamış tuhaf kabilelerden birine ait belgeselin bir parçasıymış gibi kafası karışık bir merakla izliyordu.

Claudia'yı dürttüm.

"Baktığını çok belli etme ama şu birkaç sıra arkamızdaki çocuk var ya? Yeni, değil mi?"

Claudia dönüp kısaca göz gezdirdi ve ondan iğreniyormuş gibi, sanki Yeni Çocuk en sevdiği gömleğine bulaşmış bir lekeymiş gibi burun delikleri genişledi. Ki bu konuda haksızlık ediyordu çünkü Yeni Çocuk lekeye hiç mi hiç benzemiyordu.

"O mu? Kim olduğunu biliyorum, evet."

Ağzım açılınca Claudia ânın tadını çıkarıyormuşçasına sırıttı.

"Öf, hadi ama, saklama," dedim. Zaten East Rockport Lisesi gibi küçük bir okulda Yeni Çocuk'un ismini öğrenmem an meselesiydi elbette ama bunu en yakın zamanda öğrenip kafamda erkek arkadaş fantezileri kurmaya başlasam fena olmazdı hani. Hayali erkek arkadaşlar konusunda gerçek olanlardan daha fazla tecrübem vardı.

Claudia tek parmağıyla uzun saçını dikkatlice kıvrıp bırakarak gerilimi arttırdı. "Adı Seth Acosta ve o da üçüncü sınıf," dedi. "Ebeveynleri Austinli şu garip sanatçı tiplerden ve bizim evi kiralandılar. Evi ve galeri olarak kullandıkları bitmiş garajı. Hani koyun yakınındakini."

"Köşkün yanındaki mi?" diye sordum. Oakhurst Köşkü aslında Teksas Cumhuriyeti Ordusu'na hizmet etmiş Albay Oakhurst isimli bir adama aitti. İlkokuldayken her yıl zorla bir kere, o 1880'lerin sonunda inşa edilmiş, tuvaleti olmayan, küflü eve götürülürdük. East Rockport'taki çocukluğumuzun en acayip deneyimlerinden biriydi sanırım.

"Evet, köşkün oradaki," diye cevapladı Claudia. "Neden? İlk defa gerçek, yaşayan bir çocuğa selam vermeyi mi düşünüyorsunuz?"

Ona bir bakış atarken yanaklarımın kızardığını hissettim. Erkeklerin yanındayken öyle tuhaf davranıyordum ki öğretmen-

lerin aptal projeler için bizi aynı gruba koyduğu zamanlar gibi zorunlu durumlar dışında onlarla konuşmuyordum. Ve Claudia da bunu biliyordu.

“Austinli sanatçılar neden East Rockport’a taşınırlar anlamıyorum,” dedim, konuyu değiştirerek. Biraz bağırarak zorunda kalmıştım çünkü bando, motivasyon toplantılarının tipik açılış parçası olan “East Rockport’a Selamlar Olsun”u çalmaya başlıyordu. Etrafımızdaki çocuklardan birkaçı ayaklarını ritimle birlikte yere vuruyordu.

“Belki Marfa* bitmiş durumdadır,” diye bağırdı Claudia da. “Belki öyle havalılardır ki artık anti-havalı olmuşlardır. Yani açığı East Rockport’tan daha az havalı bir şehir düşünebiliyor musun?”

Katılırcasına omuz silktim. Claudia haklıydı. Eğer bir ergenseniz hafta sonları Sonic ve Dairy Queen’e** yol almak ya da aptal bir parti bulmaya çalışmaktan başka yapacak bir şey bulamazdınız. Konu kültüre geldiğinde şehirdeki tek müze Gulf Coast Denizcilik ve Deniz Mahsülleri Müzesi’ydi ve oraya gitmenin en güzel yanı kafeteryada sattıkları kızarmış, şişte karidesti.

“Ee, onunla konuşacak mısın?” Claudia pes etmiyordu. “Bana biraz *Dışlanmışlar*’daki Johnny Cade’i anımsatıyor. Ortaokulda o kitabı okuduktan sonra bana filmini on kere falan izlettirmiştin, hatırlıyor musun? Bu çocuk tam senin tipin.” Claudia haklıydı. Seth’te isyankâr bir hava vardı. Ama çok da isyankâr değildi. Aynı anda hem tehlikeli hem de ulaşılabilir görünüyordu. Claudia kulağımın dibinde yüksek sesli öpüşme sesleri çıkarana kadar Seth’in olduğu yere göz gezdirdim.

“Tamam Claudia, bu kadar yeter,” diye karşı çıktım dirseğimle hafifçe kaburgalarını iterek. Dediğim gibi, hayali erkek arkadaş konusunda harikaydım ama hiç gerçek erkek arkadaşım olmamıştı. Düşüncesi bile acı veriyordu ama on birinci sınıftaydım ve hiç kimseyle çıkmamıştım. Bir erkeği öpmemiştim bile.

* Amerika’nın Texas eyaletinde bir şehir. -çn

** Sonic ve Dairy Queen iki ayrı fast-food zinciri markasıdır. -çn

Erkek arkadaş istememin sebebi daha önce kimseyle olmadığı için ezik hissetmemdi ama zaten lisede gerçekleşme ihtimalinden neredeyse vazgeçmiştim.

Amigo kızlar piramit oluşturup bando coşkulu notalar çalar-ken Seth'e bir kere daha gizlice bakabildim. Hâlâ orada oturuyordu, normalle sıkılmış arasında gidip gelen bir yüz ifadesi vardı. Uzun kollarından birini kaldırıp elini saçlarının arasından geçirince kâkülleri gözlerinin önüne düştü.

Acaba göbek adı neydi?

Acaba nasıl kokuyordu?

Acaba nasıl müzikler dinliyor, dişini fırçalarken nasıl görünüyordu?

"East Rockport Korsanları için alkışları duyalım!" Spor salonunun ortasından gürleyen bir ses geldi. Müdür Wilson mikrofonun arkasında duruyor, göbeği kemerinin üzerinden sarkıyordu ve yüzü daha bağırmaya başlamadan kıpkırmızı olmuştu. Az sonra dünyanın en iyi futbol takımı hakkında haykırdığında ve yüce Korsanları desteklememiz için falan böğürerek bağırduğunda daha da kızaracaktı.

"Sıkıldım," dedi Claudia düz bir ses tonuyla. Önümüzdeki kızlarının kafalarının üzerinden baktı ve düşüncesini kanıtlarcasına esnedi.

Müdür Wilson, Koç Cole'u tanıttı, Koç Cole futbol oyuncuları tanıttı ve Mitchell Wilson'la diğer çocuklar, kot pantolonları ve tişörtlerinin üzerine giydikleri futbol formalarıyla gösteriye katıldılar; bu sırada Emma Johnson ve diğer Creamsicle kızları da geriye doğru perende atıldılar, bunun üzerine bando çalmaya başladı ve Claudia bir daha esnedi.

Bazen dünyanın, sadece futbol topunu fırlatmayı bildikleri için sürekli birileriyle yatan on yedi yaşındaki erkeklerin etrafında dönmediği bir yerde yaşasak nasıl olurdu diye düşünürdüm.

"Millet, bu akşam gelip Korsanlar'ınızı desteklemenizin ne kadar önemli olduğunu hatırlatmak istiyorum çünkü hepinizin en yüksek sesli tezahüratlarına ihtiyacımız olacak, haksız mıyım?"

Bağırın kişi Koç Cole'du. Kalabalık da ona karşılık olarak, televizyonda gördüğünüz vaizlerin yaptığı kilise ayinlerinden birindeymiş gibi bağırdı. Toplantı, son sınıf kaptanı Jason Garza futbol formasını çıkararak kalabalığa doğru fırlatmadan önce kement gibi sallayana ve bir grup kıza çığlık attırıp kızların gelin çiçeğiymiş gibi formaya hücum etmesini sağlayana kadar devam etti.

"Of, sıçayım, ne giymiş baksana," diye mırıldandı Claudia. "Şu iğrenç tişörtlerinden birini."

Jason, futbol formasının altına siyah yazıları olan beyaz bir tişört giymişti. Üzerinde GÜZEL BACAKLAR... NE ZAMAN AÇILIRLAR? yazıyordu.

"İğrenç," diye fısıldadım. Jason bu tişörtü Koç Cole'un ve Müdür Wilson'ın önünde giyiyordu ama fark etmezdi. Onun için sorun olmazdı. Bu tür tişörtler giydiğinde her zaman paçayı kurtarmıştı ve okulda bunları giymeyi seven tek kişi o da değildi. Erkektir yapar ya da her neyse işte. Mitchell'ın da içinde olduğu diğer futbol oyuncuları gülüyordu. Ön sıralardaki erkeklerden birkaçının suratını gördüm, onlar da gülüyordu. Hatta Jason, öndeki kızların birkaçının önünde seksi bir şekilde dans etmeye bile yeltenerek görünmez bir hulahopu çeviriyormuş gibi kalçalarını döndürdü. Kafasındaki darmadağınık, koyu renk saçlarıyla kabaran bir horoza benziyordu. Kızlar gülüp elleriyle yüzlerini kapadılar, tiksindiler mi yoksa gerçekten hoşlarına mı gitti anlamıyordum.

Sonra o kızlardan birinin Lucy Hernandez olduğunu fark ettim. O kadar sıra arkadan bile gülümsemediğini, kıkırdamadığını, kahkaha atmadığını ya da iğrenmiş numarası bile yapmadığını kolayca görebiliyordum. Gerçekten iğrenmişti. Bu, yılın ilk maç öncesi toplantısı değildi, zavallı Lucy'nin şimdiye kadar Korsanlar'ın azılı hayranı değilseniz ön sıralara oturmamanız gerektiğini anlamış olması gerekirdi. Kiliseye yalnızca Noel'de gidenler gibi arkalarda saklanmak daha iyiydi.

Jason, Lucy'nin tiksindiğini anlamış olmalıydı çünkü kalçalarını kızın suratına yaklaştırarak kıvırıyordu, Lucy bunun üzerine

gözlerini başka yere, zemine çevirdi. Kızarmıştı. Diğer herkes yuhalyordu.

Vücudumda bir şey hareke geçti, aşağı doğru bakınca ellerimin yumruk hâline geldiğini gördüm. Bir süre şaşkınlıkla baktıktan sonra ellerimi serbest bıraktım.

“Pekâlâ, pekâlâ,” Müdür Wilson mikrofonda konuşuyordu, “hadi öğle yemeğine gidin bakalım. Bu enerjiyi maça saklasak olur herhalde, Jason.”

Biz spor salonundan çıkarken bando son notalarını çaldı. Arkama baktım ancak kalabalık Seth’i yutmuştu. Seth Acosta’nın, üzerinde GÜZEL BACAKLAR... NE ZAMAN AÇILIRLAR? yazan tişörtler giymeyecek türde bir erkek olmasını umdum. *Dışlanmışlar*’daki Ralph Macchio’nun genç hâli kadar seksi görünüyor olabilirdi ama yine de öyle tişörtler giyen biriyle takılmak istemezdim. Hayali erkek arkadaşlarımın bile bazı standartları olmalıydı.

Claudia’yla kafeteryaya doğru ilerlerken itilip kalabalığın içinde yer değiştirdik ve bir baktım ki Lucy’nin yanına denk gelmişim. Koridorun köşesinde yürüyor, omzu sıklıkla dolap sırasına çarpıyordu. Yanakları hâlâ pembeydi ve balık istifi koridorda yürümeye devam ederken pek kimseye bakmıyordu. Kafeteryada bizimle birlikte yemesini teklif etmeyi düşündüm ama her zamanki sosyal rutinimi bozma ve yeni biriyle konuşma fikri çok yorucuymuş gibi geliyordu.

Bay Davies’in dersinde konuştuktan sonra Lucy’nin, popüler olmasını sağlamasa bile dikkat çekmekten korkmayan bir kız olduğunu anlamıştım. Popüler olmaya niyetim olduğu söylenemezdi çünkü East Rockport Lisesi’ndeki popüler insanlar aslında dangalak tiplerdi, ayrıca kimsenin gözüne batmamayı seviyordum. Keşke insanların hakkımda ne düşündüklerini umursamaysaydım. Annemin okula mavi saçla geldiği gibi mesela... Annem buradayken hiç sorumluluk sahibi veya göze batmaz biri olmamıştı. İşte o yüzden Riot Grrrl olmuştu.

Claudia’yla ben, arkadaşlarımız Meg, Kaitlyn ve Sara’yla birlikte yemekhanedeki her zamanki masamıza geçtiğimizde

Lucy'ye bakındım ama onu göremedim. Seth Acosta'yı da göremedim. Fakat aptal tişörtü hâlâ üzerinde olan ve birinci sınıflardan birinin önüne kaynak yapan Jason'ı gördüm.

GÜZEL BACAKLAR... NE ZAMAN AÇILIRLAR?

Çoğunluğu yenmiş tırnaklarımın uçları avucuma batana kadar ellerimi tekrar yumruk hâline getirme isteğiyle doldum.

Wonder Woman'ın bu durumda ne yapacağını düşündüm. Ya da annemin. Ya da asi kız şarkısını söyleyen kızın. Sesi bir silah olanın. Tüm gözlerin üzerinde olmasına aldırmanın, hatta bu durumdan hoşlananın. O kız Jason'a ne yapardı? Belki üzerine yürüyüp tişörtünün ne kadar iğrenç olduğunu söylerdi? Belki eline bir makas alıp tişörtü vücudundan kesip alırdı?

Gerçi bu hareket büyük ihtimalle Jason'ın hoşuna giderdi. Aptal karın kaslarını göstermiş olurdu.

Jambonlu sandviçimden bir ısırık alıp Claudia, Kaitlyn ve diğerleri bu akşam maçta nereye oturmayı denememiz gerektiğini konuşurken onlara kulak verdim. Sandviçimi bırakıp ekmeğin kenarlarını ayıkladım. Pek iştahım yoktu.

"Seni ne zaman gelip alayım?" dedi Claudia, beni masanın altından tekmeleyerek.

"Ben gelmiyorum," dediğimi duydum. Kendi cevabıma şaşırmışım. Ama aynı zamanda rahatlamışım.

"Ne?" diye sordu Claudia, kaşlarını çatarak. "Az önce annemin arabasını aldığımdan bahsediyorduk."

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedim, en kolay bahaneye sığınmışım.

Kaitlyn uzanıp eliyle alnıma dokundu. Beş tane falan kardeşi olduğundan sürekli böyle annelik yapardı.

"Ateşin olduğunu sanmıyorum," dedi bana. "Ağrın var mı veya üşüyor musun?"

"Sorun midemde," dedim ve yemeğimi uzağa ittim.

"İyy, uzak dur," dedi Meg, sandalyesini masanın öbür ucuna kaydırıldı. "Hasta olmak istemiyorum."

Claudia beni dikkatle seyrediyordu. Birkaç dakika önce sağlıklı bir şekilde motivasyon toplantısında yeni çocuğu kesiyordum.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” diye kabul ettim. Ve doğrudu da. Ama bir şeyler değişmişti. Maça gitmeyeceğimi söylediğim anda olmuştu bu ve artık geri dönüş yoktu.

Yoksa toplantı sırasında Jason’ın tişörtünü görüp ellerimi yumruk yaptığımda mı olmuştu?

Ya da daha önce mi gerçekleşmişti?

“Belki de hemşireye görünmelisin,” dedi Kaitlyn. “İçimizden birinin seninle gelmesini ister misin?”

“Hayır, kendim gidebilirim,” diye cevap verdim. “Ama teşekkürler.”

“Sonra bana mesaj atarsın?” diye sordu Claudia. Sesi kısık ve sanırım biraz kırılmış gibiydi. Ya da belki sadece bu tuhaf tavrimın sebebini bilmediğindendi. Açıkçası ben de sebebini bilmiyordum.

Hemşire Garcia, tüm öğleden sonra kliniğin arka odasındaki yataklardan birinin üzerinde uzanmama izin verdi. Orada başka kimse yoktu, benim için ışıkları da söndürdü. Hoş, serin ve sessiz bir yerdi. Pozisyonumu değiştirdiğimde altımdaki kâğıt çarşafın buruştuğunu duyuyordum. Altıncı dersin başlama zili çalıp bitti, zamanımı ÖKSÜRÜK VE HAPŞIRIĞINIZ? DİRSEĞE DOĞRU YAPINIZ! yazılı postere bakarak geçirdim. Posterde küçük, çöp kız ve erkek, çöpten dirseklerine doğru öksürüp hapşıırıyordu. Altıncı ders boyunca orada uzanıp diğer herkes dersteyken küçük klinik kozamda saklandığım gerçeğine boyun eğdim. Zil yedinci ders için çaldı, sonra da sekizinci için. En sonunda son ders zili duyuldu.

“Daha iyi misin?” diye sordu Hemşire Garcia, ışıktan dolayı gözlerimi kırıştırarak ana kliniğe girdiğimde.

“Evet,” diye cevapladım. “Bu kadar uzun süre dinlenmeme izin verdiğiniz için teşekkürler.”

“Sen numara yapacaklardan değilsin, Vivian,” dedi. “Ve açık olmak gerekirse çok iyi görünmüyorsun. Eve gidip kızarmış ek-

mek, muz ve piriç ye, olur mu? Ve dinlenip bol bol su i. Maı kaçırdığına zldm.”

“Bir Şey olmaz,” dedim ona.

Gün sonunda genelde Claudia’yla benim dolabımın orada bulur, ya eve birlikte yrr ya da tanıdığımız birinin arabasına binmeye çalışırdık. Ama bu sefer sırt çantamı alıp her zamankinden farklı bir rota çizdim ve yan kapıya yöneldim. Hızla yürüyerek East Rockport Lisesi’ni elimden geldiği kadar çabuk arkamda bıraktım.